

clarats pertinents, *absolutament cap no va dir una sola paraula en contra meu*. Encara no en t'è prou el Dr. Calicó amb la declaració de 45 companys, cap d'ells testimoni meu.

En el referent a la pretesa *declaració de satisfacció meua envers el procedir de la Junta del Col·legi*, en el dia que vaig lliurar el meu escrit de conclusions, és millor que parli el mateix escrit meu de conclusions, que, entre altres protestes contra el procedir de la dita Junta i que no copio per abreujar, conté les següents paraules: "he de fer constar que no escau a les finalitats del Col·legi la tasca informativa de confirmar o negar si un company "ha estat o no estrany", en la gènesi de les resolucions d'un contractant en rescindir legalment el pactat, d'acord amb una de les clàusules del contracte, mentre el que formula la pretesa queixa no expliqui clarament *en què ha consistit el manquement del dit company*; no hauria d'haver estat motiu suficient pel Col·legi el que, per tenir un col·legiat "inculcat en l'ànim" aquesta cosa que desitja que la Comissió de Deontologia "confirmi o negui" fes durant 4 mesos una acció informadora de pressumptes fets. Al Col·legi s'hi ha d'anar concretant el què es denuncia o no anar-hi. Acceptar altre criteri és, *lluny d'evitar conflictes entre companys*, posar la conducta professional dels col·legiats a objecte d'investigació pel Col·legi, a petició de qualsevol company que declari dubtar sobre la dita conducta."

D'allò relatiu a les insídies de baix to i molestes allusions al cas de Navàs, d'allò de no "pertànyer a cap Casa d'Assegurances ni a cap Mútua", d'allò de "no tenir ningú que el governi", d'allò d'"amagar-se en l'anònim" igualment que la crida "*dels seus soldats amb la trompeta del ranxo*", ni una paraula; no vull seguir-lo per aquest camí, que no escau ni a la dignitat de la nostra professió ni a la severitat del BUTLLETÍ.

Declara el Dr. Calicó que "tocant la trompeta del ranxo li sobrarien soldats"; jo puc assegurar-li que, si mai m'atrevis a fer aquesta mena de crides als companys amb els quals ens uneixen els mateixos ideals sindicals, em deixarien isolat amb menyspreu.

Però sí que vull remarcar que un jutge que es mostra parcial i amaga les proves d'una de les parts (tal com declara el Dr. Calicó que ha fet),

converteix la sacrosanta missió de la justícia en una cosa..., no essent de considerar tan sols l'atenuant de fer-ho per caritat i benvolença al proïsme, i més quan aquest jutge, *finit el període de prova, dictat un fall declarant la inexistència de proves en contrari i estant aleshores en indefensió la part objecte de benvolença, diu públicament "haver actuat parcialment" i que, a més, tenia aquestes proves que havia amagat*, tirant-ho en cara del seu pretès "protegit", mereix que li estripi la toga donant-li un qualificatiu... que la meua ploma es resisteix a inserir.

Que el Dr. Calicó porta aquestes "proves" que ha "amagat", que es deixi per una vegada d'insídies i aleshores parlaré.

Aclaracions a una acta

En la *transcripció* de l'acta núm. 353 de la sessió del Consell del Sindicat, publicada en el BUTLLETÍ del mes de novembre darrer, pàgina 31, consta: "Intervé el Dr. Coll, que opina que, si s'acorda publicar les cartes, s'ha d'explicar clarament des del BUTLLETÍ, el que va passar en la darrera sessió del Consell en tractar-se d'aquest assumpte, de manera que quedi ben patentitzat que el Consell ES VA LIMITAR A ACCEPTAR EL FALL DEL COL·LEGI COM A BO per part d'alguns consellers".

En l'acta autèntica, que he demanat que em fos lliurada, copio íntegrament i literalment:

"Intervé el Dr. Coll, que opina que, si s'acorda publicar les cartes, s'ha d'explicar clarament, des del BUTLLETÍ, el que va passar en la darrera sessió del Consell en tractar-se d'aquest assumpte, de manera que quedi ben patentitzat que el Consell es va limitar a acceptar la dimissió del doctor Mas i Oliver, però que NO ES VA ACCEPTAR EL FALL DEL COL·LEGI COM A BO per part d'alguns consellers".

Tractant-se d'uns conceptes tan essencials per a formar juí d'aquest assumpte, crec necessari aquest aclariment, puix encara que tinc l'absolut convenciment que no es tracta de cap parcialitat, podria semblar-ho, i per damunt de tota consideració vull que resplandeixi la veritat.

PERE MAS I OLIVER

Barcelona, 18 desembre 1932.